

rem, Srbskem a Švýcarskem; úmluva byla revidována 14. prosince 1900 v Bruselu a 2. června 1911 ve Washingtonu; touto revisí nahrazena byla původní úmluva ze dne 20. března 1883.

Úmluva byla vyhlášena v rakouském říšském zákoníku z roku 1913 pod č. 64. pod I. a ve Sbírce zákonů uherských jako zákonný článek VIII. z roku 1913.

Přístup Československé republiky potvrzen byl notou švýcarské Federální Rady ze dne 5. září 1919 a nabyl mezinárodní působnosti dnem 5. října 1919.

Vyhlašuje se s tím, že po revisi washingtonské ze dne 2. června 1911 vázala úmluva tyto státy:

Německo, Rakousko-Uhersko, Belgie, Brazílii, Kubu, Dánsko a ostrovy Farörské, Dominiko, Španěly, Spojené státy americké, Francii s Alžírskem a koloniemi, Velkou Británií, Itálií, Japonsko, Mexiko, Norsko, Nizozemsko a Nizozemskou Indii, Portugalsko s Azory a Madeirou, Švédsko, Švýcarsko, Tunis, Australii, Ceylon, Nový Zéland, Trinidad a Tobago, Maroko (francouzská država), Surinam a Curacao.

Přistoupily dále:

Polsko (10./11. 1919), Rumunsko (6./10. 1920), Jugoslavie (26./2. 1921).

Dr. Beneš v. r.

365.

Vyhláška ministra zahraničních věcí republiky Československé ze dne 6. října 1921

o přístupu republiky Československé k mezinárodní úmluvě o registrování továrních a obchodních známek, uzavřené dne 14. dubna 1891 v Madridu.

Na základě článku 20. smlouvy mezi Čelnými mocnostmi spojenými a sdruženými a Československem, podepsané dne 10. září 1919 v Saint-Germain-en-Laye, schválené Národním shromážděním dne 7. listopadu 1919 a ratifikované prezidentem republiky dne 10. listopadu 1919, přistoupila Československá republika notou ministra zahraničních věcí ze dne 20. června 1919, doplněnou notou ze

dne 8. srpna 1919 k mezinárodní úmluvě o mezinárodním registrování továrních a obchodních známek, uzavřené dne 14. dubna 1891 v Madridu mezi Rakouskem, Uherskem, Belgií, Brazílií, Kubou, Španělskem, Francií, Itálií, Mexikem, Nizozemskem, Portugalskem, Švýcarskem a Tunisem; úmluva byla revidována dne 14. prosince 1900 v Bruselu a 2. června 1911 ve Washingtonu; touto revisí nahrazena byla původní úmluva ze dne 14. dubna 1891.

Úmluva tato byla vyhlášena v rakouském říšském zákoníku z roku 1913 pod č. 64. pod II. a ve Sbírce zákonů uherských jako zákonný článek VIII. z roku 1913.

Přístup Československé republiky byl potvrzen notou švýcarské Federální Rady ze dne 5. září 1919 a nabyl mezinárodní působnosti dnem 5. října 1919.

Vyhlašuje se s tím, že k úmluvě přistoupily tyto státy:

Surinam a Curacao (1./3. 1893), Maroko (30./7. 1917), Rumunsko (6./10. 1920) a Jugoslavie (26./2. 1921).

Dr. Beneš v. r.

366.

Nařízení vlády republiky Československé ze dne 5. října 1921,

jímž se provádí zákon ze dne 12. srpna 1921, č. 303 Sb. z. a n., o prozatímním zvýšení zaopatřovacích platů hornických na Slovensku a v Podkarpatské Rusi.

Na základě § 14 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 303 Sb. z. a n., se nařizuje:

§ 1.

K provedení zákona o prozatímním zvýšení zaopatřovacích platů hornických zřizuje se „Ústřední zaopatřovací fond bratrských pokladen v Bratislavě“ jakožto samostatná právnická osoba řízená zvláštním správním výborem, z něhož hraditi se budou všechna vydání spojená s mimořádným zvýšením hornických provisí. Hornickou provisí rozuměti jest každý zaopatřovací plat, kterého požívá kdokoli v důsledku povinného pojištění u bratrské pokladny.

§ 2.

Bratrské pokladny jsou povinny vypláceti bez vyzvání mimořádné přídavky k zaopatřo-